

Μ. Παπαγιάννη, *Το δέντρο το μονάχο*, εκδ. Πατάκη

Μια σύγχρονη ιστορία σ' ένα χωριό ασάλευτο πάνω στα βράχια, στη σκιά του βουνού, και πέρα μακριά το πέλαγος. Παλιά τον τόπο τον κατοικούσαν άνθρωποι που εξηγούσαν τα ανεξήγητα και προέβλεπαν τα μελλούμενα. Τώρα οι νεότεροι τα έχουν ξεχάσει, αλλά αγαπούν την απομόνωση του χωριού τους. Σε αυτή την κλειστή κοινωνία επιστρέφει η Βιολέτα, ηλικιωμένη γυναίκα πια, έπειτα από χρόνια απουσίας. Το σπίτι της, ό,τι απόμεινε, στην άκρη του χωριού. Καλύτερα, γιατί όλοι, γνωρίζοντας τη σκοτεινή της μοίρα, την αποφεύγουν. Κι όταν γίνει το ανεξήγητο, όταν εξαφανίζονται τα τάματα, τα ασημένια καράβια της εκκλησίας τους, οι υποψίες τη βαραίνουν. Ο Σίμος, ένα νέο παιδί μεγαλωμένο με τους θρύλους του τόπου του και τα παραμύθια των παλιών, θα είναι ο μόνος που θα πιστέψει στην αθωότητά της. Θα τολμήσει όμως να ξεχωρίσει, να τα βάλει με τους φίλους του που οργανώνουν ολόκληρη συνωμοσία για να αποκαλύψουν το αληθινό πρόσωπο της μάγισσας; Μέσα από τις αναμνήσεις των μεγαλύτερων και τις αποκαλύψεις των νεότερων ξετυλίγεται η ιστορία του χωριού και των ανθρώπων του. Ένας τόπος σκοτεινός και φωτεινός μαζί –γιατί όλοι έχουν το μερτικό τους στο πένθος και στη χαρά– ένας τόπος που αναζητεί την αλήθεια του μέσα από δοξασίες, προκαταλήψεις, όνειρα κι οράματα, προδοσίες, πάθη και σκιές